

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/449/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225022
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1212225022.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 12.mája 2014, č.k. 7C/194/2012-96, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd rozhodol, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II a zároveň sa domáhal zaplataenia náhrady škody v sume 125,- € a nemajetkovej ujmy v sume 825,- €; zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 57Er/1762/2009 v prospech navrhovateľa ako oprávneného proti povinnej V. J. vydal súd dňa 13.05.2010 na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručenej súdu dňa 28.12.2009, poverenie na vykonanie exekúcie a uznesením zo dňa 13.05.2010 predmetnú žiadosť v časti úroku z omeškania zamietol. Podaním doručením súdu dňa 19.07.2010 žiadal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý o opravu poverenia zo dňa 13.05.2010 z dôvodu nesprávne uvedeného dátumu vydania rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu a dňa 09.09.2010 súd vydal poverenie, ktorým opravil pôvodne vydané poverenie. Takto ustálený skutkový stav veci posúdil po právnej stránke podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a dospel k záveru, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, avšak to iba za predpokladu, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade, že súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má aj tak vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15-dňovej lehote. Dospel tiež k záveru, že navrhovateľ nepreukázal ani ďalší z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu; ktorým je existencia majetkovej škody, ktorú vyčíslil len paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií

adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde; keď svoje tvrdenia o vzniku škody napriek tomu, že ho v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno, predloženými či označenými dôkazmi, nepreukázal. K uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že nedodržanie zákonom stanovenej lehoty samo o sebe nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nezakladá a je povinnosťou navrhovateľa preukázať skutočnosti zakladajúce nárok na jej priznanie, pričom ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol, keď nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce dopad tvrdeného nesprávneho úradného postupu v rôznych oblastiach jeho pôsobenia; a navyiac nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi namietaným nesprávnym postupom exekučného súdu a vznikom nemajetkovej ujmy, keď nepreukázal, že by v prípade dodržania zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie došlo priamo úmerne k skoršiemu vymoženiu pohľadávky a skoršiemu ukončeniu exekučného konania. Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 11NcC/75/2012 zo dňa 22.10.2012, posúdil ako nedôvodný, keď z úradnej činnosti mal za preukázané, že uvedená sťažnosť navrhovateľa bola odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR, a teda predmetné konanie na Ústavnom súde SR bolo právoplatne skončené. Poukázal na to, že o námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným Krajským súdom v Bratislave uznesením zo dňa 22.10.2012, č.k. 11NcC/75/2012-20 a uviedol, že vedenie konania o ústavnej sťažnosti nie je ani dôvodom na prerušenie konania, keďže sa jedná o procesnú otázku a nie o otázku, ktorá je prejudiciálnou vo vzťahu k riešeniu sporu vo veci samej. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, dôvodiac tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že nesprávne súd prvého stupňa postupoval, keď interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. Namietal, že súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo podľa jeho názoru účastníkom nevznikol stav právnej neistoty a namietal, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, ktorú však exekučný súd ignoroval, na čo nemal zo zákona oprávnenie, a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces, neakceptovateľný. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, ako napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy, atď.

Odporca sa v odvolacom konaní nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V posudzovanej veci vykonal súd prvého stupňa všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplata náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal odporca na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.) zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. a dospel k správny skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli naplnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom orgánom štátu, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia § 9 ods. 1,2, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v

čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, svoje dôvody, pre ktoré návrhu na navrhovateľa nevyhovelo a neprihliadol tak na jeho námietky proti postupu Okresného súdu Bratislava II v exekučnom konaní sp.zn. 57Er/1762/2009, aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania, a preto možno odôvodnenie jeho rozhodnutia považovať za presvedčivé. Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska ním uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť jeho rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ a b/ O.s.p. do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o sťažnosti navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.10.2012, č.k. 11NcC/75/2012, keď nesporné je, že uvedená sťažnosť bola uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 02.07.2013, č.k. III. ÚS 295/2013-12, odmietnutá, takže neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. Správne preto súd prvého stupňa rozhodol, keď návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 26.06.2014 zamietol.

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú súdom v občianskom súdnom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to:

- 1/ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch,
- 2/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup súdu,
- 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmu) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keď navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody, nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce vznik skutočnej škody a samotný paušálny výpočet údajných nákladov spojených s uplatnením práv, vyplývajúcich mu z exekučného titulu v predmetnom exekučnom konaní vznik škody nepreukazuje. Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani argumentácia navrhovateľa, že nemohol pred rozhodnutím súdu z dôvodu ochrany obchodného tajomstva predložiť listinné dôkazy, ktoré by preukazovali vznik nákladov (a teda aj tvrdenej škody), ktoré mienil predložiť až na pojednávaní; ktorého sa nezúčastnil, keď; ako na to správne poukázal aj súd prvého stupňa; navrhovateľ mal od podania návrhu dostatok času a príležitostí predložiť, prípadne aspoň označiť dôkazy na preukázanie vzniku škody.

Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, či nemajetkovú ujmu, okrem nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu a vzniku samotnej škody predpokladá i existenciu príčinnej súvislosti medzi týmto rozhodnutím alebo postupom a vznikom škody.

Prvostupňový súd dospel k správne záveru i v tom, že navrhovateľ v preskúmvanej veci nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi údajným vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by navrhovateľovi ním tvrdené náklady (vznik ktorých ani nepreukázal) nevznikli, ak by exekučný súd v konaní sp.zn. 57Er/1762/2009. o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, rozhodol skôr.

Odvolací súd sa rovnako stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie predpokladov pre priznanie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď nepreukázal žiadne konkrétne okolnosti, resp. následky údajného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktoré by jej priznanie umožňovali, resp. odôvodňovali.

Námietky navrhovateľa týkajúce sa aplikácie ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 v znení zákona č. 412/2012 Z.z. odvolací súd posúdil ako irelevantné, keď za rozhodujúce považoval, že navrhovateľ nepreukázal v konaní vznik škody a nemajetkovej ujmy, a teda splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z rovnakého dôvodu posúdil ako nedôvodnú aj námietku týkajúcu sa stavu právnej neistoty účastníkov a námietku týkajúcu sa prieťahov v konaní, keď tieto námietky súvisia len s jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je nesprávny úradný postup, avšak v danom prípade navrhovateľ nepreukázal splnenie ďalších dvoch predpokladov, ktoré musia byť súčasne splnené s podmienkou existencie nesprávneho úradného postupu, pre vznik práva navrhovateľa na náhradu škody.

Súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 57Er/1762/2009, pričom ani v odvolaní navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom. Súd prvého stupňa sa v rámci predmetného konania vypořiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami uvádzanými v podanom návrhu a svoje rozhodnutie vydal v súlade s platnou právnou úpravou, pričom svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil, a preto ani v tomto smere nemožno námietky navrhovateľa považovať za opodstatnené.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p., a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodal v odvolacom konaní návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.